

Gaelen Foley

Jedna noc hriechu

Gaelen Foley

Jedna noc hriechu

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Gaelen Foley: One Night of Sin,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ivy Books, an imprint
of The Random House Publishing Group, a division
of Random House, Inc., New York 2005,
preložila Marína Gálisová.

*Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta
a udalosti sú výsledkom autorkinej fantázie alebo sú použité
fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami,
miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2005 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Marína Gálisová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1857-9

*Túto knihu s láskou venujem
jedinému človeku,
bez ktorého by som sa naozaj
nikdy nestala spisovateľkou...
Ďakujem, mami.*

Rozkoš je hriech a hriech je občas rozkošou.

LORD BYRON: Don Juan

Prvá kapitola

Londýn 1817

Na čiernej oblohe sa križovali ohnivé meče bleskov. Z mohutných oblakov sa zniesla prvá výstražná sprška. V diaľke zarachotil hrom, no jediným zvukom na tmavej, prázdnej ulici boli kroky, náhlivé klopkanie topánok utekajúcej dievčiny.

V tenkých topánoch z kozľaciny ju bolel každý krok. Špinavá sukňa sa jej ovíjala okolo nôh a hrozilo, že sa o ňu potkne. Utekala pred žiarou z lampášov na širokej hlavnej ulici. Vrhla sa do šerej bočnej uličky a dlhé vlasy za ňou viali, nečesané, schlpené. Mladú bledú tvár poznačil strach, keď sa obzerala ponad plece a uháňala ďalej, zatínala päste a cez stisnuté zuby jej ostro sipel dych.

Napoly zhíkla, napoly vzlykla a skočila za roh, rovno do uličky, kde panovala tma ako vo vreci. Okamžite sa chrbtom vtisla do zatieneného výklenku, v ktorom boli dvere. Znehybnela, iba čo sa jej v panike prudko dvíhal a klesal hrudník. Ani sa nehni. Radšej nedýchaj.

Mala pred nimi náskok len niekoľko sekúnd.

Jazdci prichádzali s búrkou za päťami, neľútostní, nedalo sa pred nimi ujsť, presne ako pred blížiacou sa prietržou mračien. Ďalšie hrdelné zavrčanie z oblohy otriaslo okennými tabuľami na tmavej budove, kde sa dievča ukrývalo. Chudera sa pritískala k tehlám, túžila byť čo najmenšia, lebo keď tlmené hrmenie utíchlo, ozval sa iný zvuk – jemnejší, no zároveň desivejší.

Klop-klop, klop-klop, klop-klop.

Neúprosný zvuk konských kopýt sa blížil. Becky Wardová zažmúrlila oči, na tvári sa jej zjavil strach a po líci jej stiekla kvapka potu. Úzka ulička ešte zosilňovala hrozivé klopkanie a vrzgot dobre naolejovaného postroja, cvendžanie a šum smrtiacich čepelí, pušiek, kopijí a pištolí, ktoré v angličtine ani len nemali meno.

Niežeby ju tí jazdci mali za úlohu zabiť. To nie, trpko si pomyslela. Knieža mal s ňou iné plány a chcel ju dostať živú. Ak mala pred ním nejakú výhodu, tak túto.

Stiahla k sebe zablatený lem sukne iba zlomok sekundy pred tým, ako prebehli popri ústí jej uličky. Stála a triasla sa v dusnej horúčave letnej noci, zadržavajúc dych. Čakanie bolo pre ňu obrovským utrpením, kým zastali a hľadali len pár metrov od jej skryše.

Takmer ju už mali. Kozáci, šikovní stopári, to dobre vedeli. Knieža Michail Kurkov za ňou vyslal štyroch svojich najlepších bojovníkov, ale mal poruke ešte oveľa viac iných, ak by títo nedokázali splniť rozkaz. Z miesta, kde stála, rozozna-
la týčiace sa siluety ďalších dvoch jazdcov.

Boli to obrovskí hroziví chlapi s hustými bradami a vykrútenými fúzmi, kozáci ošľahaní v bitkách, v tmavosivých kabátoch a voľných nohaviciach zasunutých do jazdeckých čižiem. Pod okrajom zvláštne tvarovaných prilbíc boli ich nevyspytateľné tváre hnedé a zhrubnuté od života v sedle, šikmé oči im žiarili chladným svetlom. Vravelo sa o nich, že sú potomkami divokých Hunov.

Jeden zavetril, pokúšal sa ju vyňuchať, kým ostatní sa obzerali, ticho sa zhovárali; otázky a odpovede zaznievali rýchlo a v jazyku, ktorému Becky nerozumela. Sťažka preglgla, lebo sa vzápätí rozdelili a pokračovali v pátraní po dvojiciach. Prví dvaja postupovali za nosom, druhí sa na svojich rýchlych huňatých koňoch zvrtili a zamierili k širokej, lampami osvetlenej hlavnej ulici – ktovie, ako sa volala. Oxford Street... alebo Piccadilly? Becky si nebola istá. Keď zmizli, takmer od

úlavy a vyčerpania zamdlela. Celou váhou sa oprela o zamknuté dvere za sebou.

Na kratučkú chvíľu privrela oči.

Zase unikla len o vlások.

Bola štyri dni na úteku, hnali ju ako zver a ona postupovala na juh k Londýnu, ale dochádzali jej sily. Nevedela, koľko ešte vydrží. Celý deň nejedla a hlava sa jej zahmlievala od únavy. Pri vedomí ju držal už iba strach, no aj keď zatvorila oči, nepomohlo jej to, iba čo sa jej z myšlienok vynorila spomienka na hrozný zločin jej mocného bratanca. Ako to mohol Michail urobiť? Chladnokrvne zabiť človeka?

A najhoršie bolo, že sa za to cítila sčasti zodpovedná. Keby som do toho nezasahovala...

Prudko otvorila oči, striaslo ju a ruka jej inštinktívne siahla na mušľu, ktorú mala navlečenú na stužke a zavesenú okolo hrdla. Ten posledný darček od otca jej dodal ešte trochu odvahy. Musím ísť ďalej.

Áno, musí sa dostať k vojvodovi z Westlandu, kým ju nájdu kozáci.

Jeho milosť vojvoda bol poručíkom Západnej yorkshirskej jazdy a jeho povinnosťou bolo porátať sa s Michailom, pretože vražda, o ktorú šlo, sa odohrala na jeho území. Becky sa nechcela obracať na nižších dôstojníkov, lebo jej bratanec mal vysoké postavenie. Len veľmi mocný muž by sa odvážil postaviť proti kniežatovi s napoly ruskou krvou, ktorý zároveň nedávno zdedil britský titul grófa po Beckinom starom otcovi. Starý Westland bol známy svojou odvahou a morálnymi zásadami, preto sa utešovala nádejou, že Michaila poženie pred spravodlivosť. Pravda, najskôr sa ona musí dostať k nemu a zločin mu ohlásiť.

Vedela, že šľachtici bývajú plytkí. Po štyroch dňoch na úteku, keď vyzerala skôr ako žobráčka než urodzená dáma, už pochybovala, či ju Westland prijme. Predstava, že sa na jeho prahu bude musieť obrátiť a odísť, bola príliš ťaživá, aby o nej uvažovala. Westland poznal starého otca, pripomínala si. Boli

síce skôr politickí rivali ako priatelia, ale vojvodu, ktorý patrila k strane whigov, meno jej starého otca určite presvedčí, aby si ju vypočul.

Žiaľ, Becky ešte nikdy v živote nebola v Londýne a teraz netušila, kde je námestie St. James Square. Tam mal starý vojvoda svoj mestský dom. Ešte horšie bolo, že mala za päťami kozákov. Michail sa rozhodne nemienil nečinne prizerať, ako Becky oznámi jeho brutálny zločin. Kdeže, ten mal celkom iné úmysly.

Knieža bol zvyknutý na poddajné nevoľnícke dievčatá a odhodlal sa, že aj ju skrotí. S rukou zovretou okolo Beckinho krku jej kruto, no vášnivo šepkal do ucha, že ju za každý odpor potrestá. *Ja ťa naučím poslúchať, ľubímaja...* Po smrti starého otca sa stal jej súdnym poručníkom. Michail sa však mýlil, ak sa nazdával, že mu patrí ako nejaký kus nábytku. Radšej by zomrela, než dopustila, aby ju znásilnil, ako sa jej vyhrážal. Aj táto predstava jej dodávala rozhodnosť.

Vykĺzla z výklenku, opatrne prešla k okraju uličky a vyzre-la von. Kozáci boli preč. Obzrela sa naľavo aj napravo, prešmykla sa okolo rohu a ďalej kráčala svojou cestou.

Dúfala, že to už nie je ďaleko, lebo ju boleli nohy a škvřka-lo jej v žalúdku. Koľko takých honosných námestí môže v jednom meste byť? uvažovala, no v elegantnom prostredí štvrte West End sa aspoň cítila oveľa bezpečnejšie ako v chudobných štvrtiach, ktorými prešla za súmraku. Teraz, po polnoci, však bola taká tma, že Becky nedokázala čítať názvy ulíc na tabuľkách, umiestnených predsa len privysoko. Žmúrila na ne, ako vedela, a bolo jej jasné, že od hladu a vyčerpania sa jej v tomto tmavom, špinavom a rozľahlom labyrinte orientuje ešte horšie.

Ach, ako jej chýbali širé yorkshirské polia, klenutá obloha, tiché a veterné šedivníkoviská. No najmä smútila za svojou posteľou.

Blesk náhle opäť rozsekol oblohu. Becky sa mykla a skrčila v olivovozelenej peleríne. Oblaky nad jej hlavou sa chys-

tali spustiť prívál. Vedela, že sa musí schovať, bolo by márne utekať ďalej. Musí si nájsť nenápadný úkryt pred kozákmi aj pred búrkou, miestecho, kde vydrží až do rána.

A ráno, keď svitne svetlo, prečíta názvy ulíc. Dokonca sa môže aj opýtať nejakých ľudí, ktorých stretne, aj keď doteraz v tomto smere nemala veľa šťastia. S povzdychom pozrela na svoje ufúľané, dokrčené oblečenie.

Teraz vyzerala tak, že každý slušný človek, ku ktorému sa na ulici priblížila, sa jej vyhol a rýchlo kráčaľ preč. Považovali ju za žobráčku alebo ešte za niečo horšie. Výzor sa vo veľkomeste zjavne považoval za dôležitejší ako v jej dedinke Buckley-on-the-Heath. Dokonca začula jeden veľmi odporný návrh, keď prešla popri dobre oblečenom mužovi, ktorý bol dosť starý, aby jej mohol byť otcom.

Zvrhľá ponuka ju vystrašila, preto radšej utiekla. Až potom si uvedomila, že kým na vidieku si užívala dosť veľkú slobodu, v Londýne dievča, ktoré chodí samo po ulici a najmä po zotmení, zakaždým pokladajú za pobeľlicu. Preto jej nikto nepomohol.

Ešte aj klenotník bez srdca, majiteľ obchodu, do ktorého vošla, len čo sa ocitla v Londýne, očividne dospel k rovnakému záveru. Nervózne mu ukázala veľký rubín, ktorý si schovávala pod šatami, a opýtala sa ho, koľko jej zaň dá. Muž si ju dôkladne prezrel, akoby bol presvedčený, že takáto zamazaná stvora musela šperk ukradnúť. Opýtal sa, či má doklad o pravosti, ale Becky o ničom takom v živote nepočula, a aj keby, z domu musela ujsť náhle, nestihla si skoro nič vziať so sebou – ani len peniaze, jedlo či šaty na prezlečenie. Kdeže tam nejaké dokumenty! Vtedy jej došlo, že ten chytrák ju chce prekabátiť.

Klenotník na veľký rubín sotva pozrel a pyšne jej oznámil, že je falošný. Becky to pobúrilo. Dobre, nech ju považuje za dedinskú hus, ale nie je hlúpa.

Indrova ruža je v jej rodine už dvesto rokov. Bolo to jediné dedičstvo, ktoré si mohla nárokovať od svojich ľahostajných

aristokratických príbuzných, a jej jediná nádej na záchranu domova a dediny pred Michailom. Vraj falošný! Vybehla z klenotníctva a potom sa rozhodla, že nič nepredá. Pôjde rovno za vojvodom z Westlandu. Ten džentlmen jej určite pomôže predať kameň za slušnú cenu, a okrem toho bude stíhať Michaila za spáchaný zločin. Len dúfala, že starý pán sa na ňu nepozrie pohrdavým pohľadom ako všetci ostatní v tomto snobskom meste a nevyženie ju – pretože ak sa to stane, už naozaj nebude mať kam ísť.

Zatiaľ sa odmietala poddať zúfalstvu. Nejako prežije. Yorkshirčania sú známi tým, že všetko znesú, a navyše nedôverujú cudzím, opakovala si. Ona sa o seba postará, ako jej hovorievala aj mama.

V duchu ju však hlodali pochybnosti a tušenie, že nemá veľa nádeje. Michail bol príliš mocný, mal pridobré styky a priveľa peňazí, aby sa s ním mohla ťahať za prsty. V posledných dňoch sa viackrát stalo, že jeho súkromná armáda kozákov ju takmer dolapila. Becky už zmáhala únava a bolo jej jasné, že raz urobí chybu. Tá chyba ju bude stáť slobodu, domov a cnosť. Nenávidím toto mesto. Zomriem tu.

Ovládla novú vlnu zúfalstva, prehrabla si rukou schlpené vlasy a prinútila sa myslieť znovu na problém, kde si nájsť útulok na noc, kým sa preženie búrka. Vedela, že sa musí poponáhľať. Stromy za vysokými plotmi mestských záhrad sa knísali a šuchotali. Vzduch oťažel tušením lejaka.

Objala si trup rukami a nútila sa klásť jednu nohu pred druhú, jej pochmúrny pohľad sledoval upravené dláždené ulice spiacej štvrte, uličky lemované stromami a občasné stĺpy s lampou, vrhajúcou na zem oranžové svetlo. Kam ísť? Kam len ísť?

Mestské domy za plotmi z kovaného železa jej útulok neposkytnú. Teraz by jej neprekážal ani nocľah v senníku, ale bočné uličky, čo viedli k stajniam, boli pozamykané. Takto by grófova vnučka naozaj nemala dopadnúť, ľutovala sa v duchu.

Jedna ulica, druhá ulica. Becky sa pokúsila prekonať záhradný plot pred jedným majestátnym, neosvetleným domom. V záhrade zbadala peknú vyhliadkovú vežičku, tam by sa azda mohla uložiť. Len sa jej nepodarilo prepchať po medzi ozdobné železné tyče a o tom, že by preliezla cez ich ostré hroty, nemohla ani uvažovať. Vliekla sa ďalej, zabočila za roh a na vlastné prekvapenie sa ocitla na ďalšom námestí. Ozvala sa v nej nádej.

Prešla k oploštenému parku uprostred, prečítala si gravírovanú medenú tabuľku a... dočerta. Ani toto nebolo námestie St. James Square. Zúfalo sa obzerala. Kam teraz ísť?

V diaľke znovu zahrnelo a ten zvuk v nej prebudil spomienky na najranejšie detstvo – na ockovu loď. Pozrela na ťažkú oblohu. Inokedy ju máločo vystrašilo, ale dunenie diel a krv, krik a praskot dreva, ktoré nasledovali potom, v nej naveky zanechali hrôzu z hlasných zvukov. Obrátila sa tvárou oproti vetru, odhrnula si z očí rozviate kučery a chmúrne usúdila, že má pred sebou veľmi zlú noc.

V tej chvíli sa naozaj spustila búrka a zúrila z plnej sily. Becky vyplašene skríkla a studené prúdy vody ju prinútili pridať do kroku.

Rozbehla sa cez ulicu a skryla sa na prvom mieste, ktoré objavila. Na rohu stál vznešený mestský dom, veľký ako hotový palác, a pred vchodom mal oblúk na hrubých bielych kamenných stĺpoch. Vynikajúci prístrešok. Všetky okná panského domu boli takto neskoro tmavé, a aj keby náhodou majiteľa nespali, uvažovala Becky, hádam len nie sú takí krutí, že by jej nedovolili prečkať najhoršiu búrku pred svojimi dverami.

O chvíľu si už utierala vodu z tváre a pozerala na upravené námestie spod strechy. Cez noc by mi tu mohlo byť celkom dobre, pomyslela si. Verandu z bokov chránili nízke múry, mohla sa za nimi skrčiť, keby sa tadiaľto prehnali kozáci. Pri dverách rástli v dvoch antických urnách špirálovito zostrihané kry.

Vydýchla si a oprela sa o múr domu, potom sa pomaly zo-

sunula popri stene a vyčerpaná zostala sedieť na kamennej dlážke. Zahalila sa do peleríny, skrčila si nohy, objala ich rukami, a potom už len počúvala dážď.

Cítila sa sama. Nuž, to nie je novinka. Zamračila sa, odhlnala sebaľútosť a vytiahla posledný kúsok jedla – mentolový cukrík, ktorý náhodou mala vo vrecku v ten večer, keď musela ujsť. Vložila si ho do úst a pomaly ho cmúľala, aby jej vydržal čo najdlhšie. Žalúdok proti tej slabej večeri zaproteštoval.

Pozrela na zamknuté a závorou zaistené dvere s klopadlom v tvare ľavej hlavy a zišlo jej na um, aké tam dnu musia mať prepychové jedlá a veľké mäkučké posteľe... Pri tej predstave si už pripadala ako úplná úbožiačka. Oprela sa hlavou o kamennú stenu a chcela len na chvíľku privrieť oči.

Najhoršia búrka sa vyzúrila pred hodinou, zostal len nemilosrdný hustý lejak. Vodnaté kruhy plynového svetla okolo pouličných lúčok na Oxford Street zvyrazňovali pásy šibajúcej vody. Ulice vo West Ende boli opustené, iba jeden elegantný čierny koč sa hnal po dlažbe. Ťahal ho pár koní čiernych ako poľnoc.

Nálada v koči bola veselá a neviazaná, viezli sa v ňom štyria králi vysokej spoločnosti, bonviváni prvého rangu: vysokí, vyšportovaní a pekní muži, všetci mladí, s povestou veľkých hedonistov. Bezchybne oblečení sa teraz rozvaľovali na hodváboch čalúnených sedadlách a v malom priestore len tak zunel ich živý rozhovor.

„Prestaneš už hrkať s tými kockami?“

„Nie! Musím ich rozohriať, aby mi vyhrali všetko, čo som prehral pri tom zápase. Dnes večer, kamarát môj, ťa oberiem o peniaze. Aj teba.“

„Nestačilo ti, že si mi ukradol milenkú? Mimochodom, ako sa jej darí?“

„Dobre, len si ju, žiaľ, neskutočne rozmaznal. Strašne drhá potvora. Ak ju budeš chcieť naspäť, daj mi vedieť.“

„Ďakujem, radšej nie.“

Sarkastický smiech dával najavo, že štyrom lotrom počasie vôbec nezhoršilo náladu.

Urodzení voľnomyšlienari, spriaznení s najlepšimi anglickými rodinami, čerpali rozkoš, kde sa dalo, a každý z nich si privykol na bezstarostný život šľachtica, ktorého odo dňa, keď prišiel na svet, obskakuje armáda sluhov. Hoci mali povest' nebezpečných ľudí, lebo dohromady vybojovali okolo päťdesiat súbojov a zvedli hádam aj tisícky žien, vysoká spoločnosť sa im korila.

Keď na večierok prišli, bol úspešný. Keď sa mu vyhli, hostitelia si mohli sypať popol na hlavu.

Dnes večer poctili svojím neskorým príchodom ples u lady Everleyovej. Bol to jeden z posledných plesov v sezóne, kým sa všetci aristokrati poberú na zvyšok leta za radovánkami do Brightonu.

Na plese sa zdržali akurát toľko, aby zamestnali klebetníkov a očarili aj vystrašili zopár plachých debutantiek, ktoré pri ich jemne neslušných lichôtkach takmer zamdlievali. Potom dopili a rozlúčili sa so znudenými grimasami, ktoré si, ako inak, nacvičili najmä na pobavenie spoločnosti.

Len čo sa znovu ocitli v čisto pánskej a dostatočne zhýralej spoločnosti, odhodili zdanie zdvorilosti a hnali sa na Hanager Square, do domu lorda Draxingera na nočnú partiu kariet a kociek.

Za nimi mal prísť ďalší koč ich známych, ale gróf sa chcel dostať domov prvý, aby skontroloval, či služobníctvo nepospalo a pripravuje sa na návštevu jeho priateľov s náležitou luxusnou pohostinnosťou.

Neskôr v noci si ešte nepochybne zoženú nejaké ľahké ženy.

Lord Alec vedel, ako to prebehne, lebo to zakaždým bolo rovnaké.

Teraz pozrel z koča na dažďom zmáčané prázdne ulice. On, zlatovlasý vodca tejto bandy, sotva počúval, o čom sa dohadujú jeho kamaráti.

Alec nevedel, čo to s ním dnes v noci je.

Bol by sa pobral domov, keby sa nazdával, že mu tam bude lepšie, ale vedel, že neduh, nech je akýkoľvek, si ho nájde aj tam.

„Budeš s nami dnes hrať alebo sa stále vyhýbaš hazardu?“ Ticho. „Haló? Pane?“ Do rebier ho štuchol čísi lakeť a vytrhol z úvah.

Alec roztržito pozrel na Forta. „Hm?“

„Čo to dnes večer s tebou je?“ pobúrene zvolal Drax. „Už pár dní sa správaš nejako čudne!“

„Uhm,“ pritakal Rush, krásavec s havraními vlasmi a budúci markíz. „Keď si dnes trénoval s kordom u Angela, myslel som, že Blakewella rozpáraš.“

„Ak sa nenaučí lepšie kryť, nabudúce to urobím,“ chladne odvetil Alec.

„A čo Harrington? Aj toho si skoro zabil.“

„Nevie pohybovať nohami.“

„Musíš však uznať, že sa aspoň snaží. Si naňho príliš rýchly.“

„V tom prípade sa mi má radšej naširoko vyhnúť.“ Alec pokrčil plecami a pozrel inam.

„Márnošť!“ zasmial sa Rush. „Veď je to len tréning!“

„Daj mu pokoj, Rush. Zase má tú svoju nemožnú náladu,“ povedal Fort.

„Nemám.“

„V poslednom čase ju má stále.“

„Nemám nijakú náladu, dočerta!“

„Tak čo ťa žerie? Bolí ťa zub?“

„Dopekla, ako to mám vedieť?“ zamrmal.

„Ak chcete počuť moju mienku,“ vyhlásil Fort a plesol Aleca po chrbte, „náš milý priateľ potrebuje len ochotnú dámu, pardon, lascívnú a nehanebnú dievku, ktorá si na ňom hodinku či dve zajazdí a pomôže mu zabudnúť na istú slečnu Carlislovú. Myslím to vážne!“ zaprotestoval, keď sa muži pustili do smiechu.

„Dobrá rada! Chlapče, daj si povedať a vyhod' si z kopýtka. Onedlho budeš zdravý ako repa.“

„Dvíham čašu na posteľné radovánky!“ zvolal Drax. „Na jediný liek, ktorý chlap potrebuje!“

„Myslíš, že som to nevyskúšal?“ odvrkol Alec.

„Kedy?“ zaujímal sa Rush.

Alec sťažka vzdychol.

„Priznaj sa, človeče! Odkedy sa ti tá nedostupná kvetinka vydala, žiješ ako mních. A to je, mierne povedané, u teba veľmi zvláštne.“

Drax sa nahol dopredu. „Hovor, čo je s tebou, Alec? Veď sme kamaráti. Zlomila ti srdce?“

„Sotva. Ona je šťastná, tak jej to prajem. A to je koniec.“

„Tak čo ňa morí? Žeby si chytil nejakú nepríjemnú chorobu? Tam dole?“

„Preboha, to nie! Draxlinger! Nič také!“ Alec sa zmraštil a nervózne sa pohniezdil.

„Už nemá osemnásť,“ ponáhlal sa ho obhajovať vždy lojálny Fort. „Vie, že bez panciera sa do boja nechodí.“

„Ako vravíš,“ zasyčal Alec.

„Tak čo sa teda deje?“ Draxove modré oči mu pátravo blúdili po tvári.

Alec len pokrútil hlavou. Vždy býval prvý pri všemožných dobrodružstvách, tak ako im má vysvetliť, že sa v poslednom čase netúži venovať neustálej honbe za rozkošou? Pripadá mu totiž... ehm... nezmyselná.

Nevedel, prečo sa ostatní ďalej tvária akoby nič. A on, na rozdiel od nich, sa dopustil mnohých vážnych omylov, hnaný bezmenným hladom, ktorý sa nedal utíšiť.

No hoci teraz sa cítil stratený, nechcel sa sťažovať. Pripadal by si ešte úbohejší. Všetci im závideli, jemu aj jeho priateľom, sladký život salónnych levov. Ženy ich chceli, muži túžili byť ako oni. Ak sa teda on týra túžbou po niečom inom, určite sa mýli. Alec aj po dlhom období hráčskej smoly vedel, že má viac, ako by rozumný človek mohol od života chcieť.

Lenže kedy bol on rozumným človekom?

Kamaráti od neho očakávali vysvetlenie, ale on iba mykol plecom, nechcelo sa mu hovoriť o nepríjemnostiach. A možno, ak to nevysloví nahlas, ten hnusný pocit odíde. „Určite máte pravdu,“ povedal po dlhšej chvíli a na perách sa mu zjavil krivý úsmev. „Pravdepodobne potrebujem len nejakú prvotriednu mačičku.“

„To je ono! To si konečne ty!“

„Ozaj, Pembertonova žena sa na teba celý večer vešala ako divá.“

„Ale kdeže, toto si žiada profesionálnu prácu.“ Rush siahol do vrecka a vytiahol posledné vydanie neslávne známej knižocky s názvom *Sprievodca po svete londýnskych kurvičiek*. „Pane, vyberiete si?“

„Najprv sa napi,“ povedal Drax, majiteľ koča, otvoril barovú skrinku zo saténového dreva a vybral vo svetle malej vnútornej lampičky fľašku. Alec mal o chvíľu v rukách jemnú francúzsku brandy.

Prikývol, hodil nápoj do seba a podal fľašu Rushovi.

Fort zatiaľ otvoril hanebnú knižocku a v šerosvite žmúril na stránky plné mien aj adries. „Aha, môžeme si naplánovať večerné menu,“ veselo povedal. „Ako predjedlo by nám mohli poslúžiť dvojčatá Summersonové...“

„Vynikajúca voľba,“ súhlasil Drax.

„A ako prvý chod, aha, tuná táto španielska seňorita menom Bianca vyzerá zaujímavo. Je nová, ale počul som o nej len chvály. A nezabudnime na našu stálicu, Kate Gossettovú. Tá je vždy chutnučká...“

„Ach, ja ju milujem!“ zvolal Rush. „Tie jej mliečnobiele prsníky...“

„Veru tak, obdivuhodné poprsie. A ako druhý chod všetky štyri sestry Wilsonové...“

„Kdeže, tých som sa už nabažil,“ zaprotestoval Rush. „Chcem niečo nové, celkom iné.“

„Áno,“ ticho dodal Alec. Niečo nové.

Kým sa kamaráti z mokrej štvrte veselo dohadovali, zamyslel sa nad ich radou. Možno majú pravdu. Možno potrebuje len jednu noc hriechnej slasti, pretože Alec ešte väčšmi ako hazardné hry zbožňoval sex. Vychutnával ho a vyhľadával. Žil preň. Len lásky sa vyhýbal ako čert krížu.

Zamyslene si prešiel prstami po spodnej pere, v duchu si už predstavujúc všetky tie rafinované dámy, všetky tie po láske lačnejúce paničky z vysokej spoločnosti, ktoré považovali divokú noc plnú potu a vášne s ním za zlatý klinec svojho roka.

Azda predsa len...

Žiaľ, už mal plné zuby aj toho dlho vyhľadávaného športu, pri ktorom iným mužom nasadzoval parohy. A to bolo zlé, veľmi zlé. Lebo už predstava nezmyselného milovania sa s nejakou vypočítavou šľapkou stačila, aby znovu upadol do depresie.

Nahlas by to nepriznal, ale pri pobešliach bol v rozpakoch – už od veľmi lukratívneho spolužitia s lady Campionovou pred niekoľkými mesiacmi. Padlé ženy v ňom zjavne prebúdzali zvyšky svedomia, ktoré ešte mal.

Vtedy sa zo služieb, ktoré poskytoval bohatej barónke, smial, ba dokonca sa pred kumpánmi chvastal – bola totiž neuveriteľne nenásytná a, čo bolo najlepšie, šmahom ruky zmazala jeho hráčske dlžoby. Ich škandalózný vzťah provokoval, no Alecovi napokon spoločnosť odpustila. Ako inak? Bol Alec Knight. Vždy sa mu všetko pieklo.

Na rozdiel od jeho priateľov, ktorých nedávno poslali do vyhnanstva, lorda Byrona a Beaua Brumella – jedného vyšťval z Anglicka škandál, druhého dlhy. Alec zatiaľ bojoval o svoj zlatý trón vládcu vysokej spoločnosti. Napokon, v takom prostredí sa cenia peniaze, pôvod a šarm, nie cnosti.

Bezočivým románikom s neslávne známou barónkou šokoval aj vlastnú rodinu, ale mali to očakávať, keď mu Robert, vojvoda z Hawkscliffu, odoprel apanáž – bol to márný pokus odnaučiť ho hrať hazardné hry. Nuž, Robert dal a Robert

vzal, pomyslel si Alec. Napriek tomu sa odmietal skloniť pred diktátom rodinného majetku. Kdeže, nikdy by pred nikým nepriznal, ako oľutoval tú bezhlavú dohodu s barónkou.

V tieto dni sa ale nedokázal ani pokojne pozrieť do zrkadla. Vedel, že vlastnými výčinmi sa sám oberá o sebaúctu a najmä o rešpekt jedinej dievčiny, ktorá preňho kedy niečo znamenala.

Lizzie, najlepšia priateľka jeho mladšej sestry, ho dvadsať rokov zbožňovala, a napokon ho vymenila za jeho dávneho spolužiaka – Devlina Strathmora. Dokonca ho upozornila, že by sa mal zmeniť, inak skončí ako troska.

Mykol plecom – čo s tým už teraz? Lizzie je dobrá duša a lepšie jej bude s Devlinom ako s ním.

Okrem toho, Alec mal Lizzie od detstva rád ako sestru a ich flirt mal od začiatku príchut incestu. Ani hriešnik by nemal prekračovať isté hranice.

Oprel sa lakťom o obločnicu, zdvihol ruku a utrel vlhký opar, ktorý zahmlil sklo v kočiari.

Áno, Strathmore je pre Lizzie lepší muž, priznal si. Tí dvaja sa k sebe hodia a sú po uši zamilovaní. Vikomt je ochotný milovať ju tak, ako by si to Alec ani nedokázal predstaviť. Nerád priznával prehru, ale aspoň na záver sa zachoval ako džentlmen. Čo iné mu zostávalo? V kútiku srdca vedel, že pre Lizzie nie je dosť dobrý. Tušil však, že tak by to bolo pri každej žene.

Radšej na to nemyslel. Vedel iba jedno, že šťastie novomanželov, ktorého bol od Devlinovej a Lizzinej svadby svedkom, len zvýrazňuje jeho vlastné trápenie. Akoby vo svetle ich lásky jeho život vyzeral sľa lacná pozlátká.

Oprel si hlavu o dlaň, zadíval sa do temnej noci a zrazu zbadať v ležaku dve postavy na koňoch. Vystrel sa a poštekli ho ho zvedavosť.

Jazdci im cválali v ústrety po Oxford Street a on si ich všimol, pretože takto neskoro a v hroznom nečase sa na ulici nik iný neobjavil.

Koč sa s jazdcami minul pod silnou pouličnou lampou

a Alecovi neušlo ich oblečenie a výraz v tvári. Ostrí chlapci, po zuby ozbrojení. Asi tiež zháňajú pobehlice, uvažoval v duchu. A naozaj to vyzeralo, že niekoho hľadajú. Nazerali do každej bočnej uličky, pohľadom pátrali v tienoch.

Čudné, pomyslel si. No potom si všimol zvláštne vysoké prilby a pochopil, že sú to cudzinci. A možno aj zablúdili. Metropola bola od konca vojny plná zahraničných kniežat, generálov a hodnostárov. Všetci bývalí spojenci Británie v bojoch proti Napoleonovi boli v Londýne nesmierne obľúbení.

Zvážil, či nezastaví koč a neponúkne tým dvom pomoc, ale vojaci už zmizli v tme a lejaku. Ani nestihol hádať, či sú to Nemci, Rusi alebo Rakúšania.

„Stalo sa niečo?“ ozval sa Drax.

„Ale nie.“ Alec pokrútil hlavou a na malú záhadu hneď zabudol. Bol odhodlaný myslieť už len na rozkoše, ktoré ho čakajú. „Podaj mi brandy.“

Onedlho bol koč na námestí Hanover Square a zastal pred veľkým tmavým domom na rohu. Draxovo mestské sídlo bolo štvorposchodové, postavené z červených tehál, a malo tri výklenky s oknami. Od ostatných domov na námestí sa odlišovalo krytým vchodom.

Len čo koč zastavil, džentlmeni vyskákali von, ani nečakali, kým im lokaj otvorí dvere. Ten sa ledva stihol poponáhľať, aby aspoň zvesil lampáš z háka na palici, potom zoskočil z mokrého koča a utekal svietiť na cestu mladému grófovi a jeho vyobliekaným hosťom.

Drax mávol rukou a vzal si od sluhu lampáš. „Na nás nedbaj, choď obriaďiť kone,“ vydal rozkaz a siahol do vrečka po kľúč od domu.

„Ako si prajete, pane.“

Gróf zdvihol lampáš a hostí poslal pred seba.

Svetlo sa odrážalo od mokrého chodníka, lesknúceho sa sťa eben. Tieni pred krytým vchodom boli tmavé a Alec do nich vošiel prvý ako obyčajne, preto sa div nepotkol o ležiacu ženskú postavu.